

ת"פ 45720/01 - מדינת ישראל נגד מואיד מסארה, אימן גבאה, יוסף אגバラיה

בית המשפט המחויזי בחיפה

ת"פ 45720-01 מדינת ישראל נ' מסארה(עוצר) ו Ach'
לפני כבוד השופט מוחמד עלי'

המשימה
מדינת ישראל
ע"י ע"ד דרור לו"

נגד
הנאשמים
1. מואיד מסארה (עוצר)
ע"י ע"ד אהרון רוזה
2. אימן גבאה (עוצר)
ע"י ע"ד איהאב ג'לגיoli ושרihan ג'באה
3. יוסף אגバラיה
ע"י ע"ד חיים יצחקי ויגאל דותן

החלטה

לפני בקשת הנאשם 3 לביטול כתב האישום בשל אי קיום שימוש.

הרקע לבקשתה

1. ברקע לבקשתה, כתב אישום שהוגש נגד הנאשם 3 ושניים נוספים בו מוקhostות להם מספר עבירות. כתב האישום מפרט את השתלשותה של פרשה מרובת פרטימ והוא חובק פרק מבוא וחמשה אישומים נפרדים. חלקו של הנאשם 3, שהוא שמאו מקרעון במקצעו, הוא הקטן ביותר לעומת יתר הנאשמים בכתב האישום, ועל כן הסקרה הוצטמצם בהארת החלק המוקhost לכתב האישום. לנmeye 3 מוקhostת עבירה אחת במסגרת האישום השלישי, של סיווע לשחיטה באזמים שהביאה לכך מעשה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין (אם כי שמו של הנאשם 3 מוזכר גם באישום נוספת מלבדו ליחסו לעבירה - ראו סעיפים 3 ו- 6 לאיושם הראשו).

כמפורט בפרק המבוא לכתב האישום, במרכז כתב האישום פרשה של מעשי סחיטה על ידי הנאשמים אשר נטען כי היו קשורים - בצוורה צו או אחרת - לבני משפחת אגריה-חררי ובכללם מאלק ונארס, שלגביהם נטען כי הם בעלי מוניטין של אנשים אלימים שמטילים אימה, וכי די בהזכרת שם כדי להטיל אימה. בכתב האישום נטען כי משפחת אגריה-חררי התגוררה בעיר טيبة והחזיקה בנכס נדל"ן, וכי בשנת 2018 נכרת הסכם סולחה בין משפחת חררי לבין משפחת עבד-אלקادر על רקע סכסוך דמים, זאת בתיווך נציגי עיריית טيبة. לפי ההסכם התחייבו בני משפחת חררי לעזוב את מתחם המגורים בו התגוררו ובתמורה לכך יוקצו להם מגרשים חלופיים, זאת ללא ידיעת והסכמה רשות

מרקעי ישראל (להלן: רמ"י), שהוא הבעלים של הקרקע. לפיכך, עליה רמ"י ולבקשתה הוצאה צוים לסילוק ידים של בני משפחת חורי מקרקע. לאחר מכן, התנהל משא ומתן בין רמ"י לבין משפחת חורי בשיתוף העירייה ובגוש מתווה הסדרה לפיו, למשפחת חורי יוקצה חלק מן הקרקע (שהוא שטח מבונה) בכספי למספר תנאים, ואילו חלקה الآخر יוחזר לרמ"י לצורך שיווקה, חלק משיווק מגזרים במרקזים פומביים. בהתאם לכך, פרטמה רמ"י ממרקזים לשיווק המגרשים. ברם, הנאים 1 ו-2 קשו קשות אחרים לסתור באיזים אשר זכו במרקזים תוך שימוש במוניטין השלילי של משפחת חורי; זאת, במטרה להפוך מידיהם את הזכיות במרקזים בהם זכו, ולהילופין לגורם לכך שישולם למשפחת חורי כספים.

האישום היחיד בו מיוחסת לנאים 3 עבירה הוא האישום השלישי. אישום זה עוסק בסחיטת משפחת תלאיו ובמסגרתו מיוחסת לנאים 2 עבירה של סחיטה באיזים שהביאה לכך מעשה לפי סעיף 428 סיפה לחוק העונשין; ואילו לנאים 3 מיוחסת עבירה של סיוע לסחיטה באיזים שהביאה לכך מעשה לפי סעיף 828 סיפה בשילוב סעיף 31 לחוק העונשין.

באישום זה נטען כי בני משפחת תלאיו הגיעו הצעות לרכישת שלושה מגרשים במסגרת מכרז שפרטמה רמ"י. במקביל להצעות שהגישו בני משפחת תלאיו, הגיעו מוקרבי משפחת חורי הצעות, אך ועדת המכרזים החליטה להקנות את שלושת המגרשים לבני משפחת תלאיו. נטען כי הנאים 2 פעל יחד עם אחרים ובכללם אחד מבני משפחת חורי להניא את בני משפחת תלאיו לוווטר על הזכיות במרקזים, תוך הטלת אימה ופחד באמצעות שימוש במוניטין השלילי של משפחת חורי. הנאים 2 ואחר הגיעו לאחד מבני משפחת תלאיו הזוכים במרקז, הטילו עליו אימה והבהרו לו כי עלוי לפעול באחת משלשות הדרכים החלופיות הבאות: לוווטר על הזכיה במרקזים, לשולם למשפחת חורי את ההפרש שבין שווי המגרשים לבין התמורה הכוללת שילמו בני משפחת תלאיו במסגרת הזכיה במרקז, לפי ערך של 2,500 ל"ר (לפי תחישיב שהcin נאים 3), או למכור למשפחת חורי את הקרקעות במחיר בו רכשו אותם בני משפחת תלאיו מרמ"י. בהמשך, מסר אחד מבני משפחת תלאיו לידי הנאים 2 שקיות ובהן סכומי כסף מזומנים בסך כולל שאינו ידוע במדויק למאימתה אשר הועברו לאחר. לפי המתואר באישום, חלקו של נאים 3 התבטה בכך שהוא נתקבש על ידי אחד ממבעלי עבירות הסחיטה להcin מסמך התחייבות לתשלום הפרושים, במסגרתו פירט נאים 3 את מחיר המגרשים לפי ערך של 2,500 ל"ר לכל מטר קרקע וזאת בגין הלקוחות המכרז אותם שעילמו בני משפחת תלאיו לרמ"י. מסמך זה הוצג בפני אחד המטלונים.

2. במהלך חקירת הפרשהמושא האישום נערכו שלושת הנאים ואחרים נוספים, אך בעודם שנאים 1 ו-2 עצורים עדין מאז שלבי החקירה ומעצרם אף הוארך עד תום ההליכים, הנאים 3 שוחרר עוד בהלכתי מעצר הימים. לשלהות התמונה יזכיר כי מלבד כתוב האישום שהוגש בתיק זה, הוגשו שני כתבי אישום נגד נאים אחרים אף הם עצרים (ת"פ 22-01-22; 45612-01-22; ת"פ 31998-03-22).

טענות מצדדים

3. ביום 21.7.2022 התקיים דיון בו העלה ב"כ נאים 3 טענה כי לא נערכ שימוע וכי גם זה צריך להוביל לביטול כתוב האישום. באותו דיון לא מיצה הסגנון את טענותיו וביקש להשלים את הטעונים בכתב ואפשרתי לו זאת.

עמוד 2

במהרש לכר הגיש הסגנור את טיעונו במסגרת בקשה לביטול כתוב האישום מחתמת אי קיום שימוש וכן שכונה "עדכו הבקשה" לביטול כתוב אישום (שהוגש ביום 7.8.2022).

4. הנאשם 3 ציין בפתח דבריו כי חלקו בפרשה הוא קטן משמעותית ביחס לאחרים. נאשם 3 טען כי הוואיל ובעת הגשת כתוב האישום היה משוחזר והעבירה שמיוחסת לו היא מסווג פשע, הייתה חובה על המאשימה לעורק שימוש לפני הגשת כתוב האישום. הנאשם 3 ציין כי לאחר הגשת כתוב האישום הוא פנה למאשימה לבירר מדויק לא נערך שימוש, וזה השיבה כי פרקליטת המחויז אישרה הגשת כתוב אישום ללא קיום שימוש, בימוק כי עניינו של הנאשם 3 הוא חלק בלתי נפרד מפרשה כולה. כמו כן, העירה המאשימה כי הנאשם 3 שמר על זכות השתקה. הנאשם 3 סבור כי טענות המאשימה "לא מחזיקות מים" (כלשונו). טען כי קיים קושי בטיעון המאשימה לא לפצל את הדיון בפרשה לאור החלטתה לפצל את הפרשה לשלושה כתבי אישום נפרדים. כמו כן טען כי הטענה כי הנאשם 3 שמר על זכות השתקה לא נוכנה עובדתית. בטיעון המשלים שהגיש הנאשם 3, שב עמד על חשיבות השימוש, בזיקה למשמעות שטומנת בחובה הגשת כתוב האישום והשפעתה על מעמדו של אדם בצויר. הנאשם 3 טען כי הגשת כתוב האישום חוללה שינוי לרעה בעמדתו ובדמיותו. בהקשר לכך, הוא ציין כי הוא מונה באחד ההליכים המשפטיים כמומחה מטעם בית המשפט ואחד הצדדים ביקש לעין בכתב האישום שהוגש נגדו בעקבות הפרסום לו זכה כתוב האישום; כי בשל הגשת כתוב האישום נמנע ממנו להגיש את מעמדותו כשמי מקרען למקרים שונים; וכי נמנע ממנו לקבל אישור לאמן מתמחה מטעם מועצת השמאים.

5. המאשימה מבקשת לדחות את הבקשה. לטענה, אין זה נכון שחלקו של הנאשם 3 קטן משמעותית מחלוקת של הנאים האחרים, ותפקידו בעשייה הפלילית היה רחוב ומשמעותי, זאת בחלוקת השונים של הפרשה. המאשימה טוענת כי חלקו של הנאשם 3, לצדلوح הזמינים שנוצר מהעובדה כי אחרים היו עצורים, הם שעמדו בנסיבות החלטת פרקליטת המחויז. לשיטת המאשימה, ככל שברצון הסגנור לשטוח את טענות הנאשם, היא מוכנה לשמעו את הטענות בלבד פתוח ונפש חפזה.

דין והכרעה

6. לאחר שעניינו בטענות הצדדים, הגעתו למסקנה שדין הבקשה להידחות.

7. בפתח הדברים יעור כי כתוב האישום בתיק זה הוגש בסוף חודש ינואר 2022 ואילו הבקשה הנוכחית הוגשה בתחלת חודש 8/2022. אמנם, עסקין בהליך פלילי ואין מגבלה על המועד בו הנאשם יכול להעלות את טענותיו המועלות בבקשת הנוכחית. ברם, אין לומר כי עיתוי הגשת הבקשה נטול כל נפקות. הדברים אמרים ביתר שאת בבקשת מסוג הבקשות בהן עוסקת ההחלטה - אי ערכית שימוש. עיתוי הגשת הבקשה עשוי להשיע על התרופות שבית המשפט מעניק, לו הטענה לפgem בהחלטה הייתה מתقبلת (כגון למשל, ביטול כתוב האישום או שימוש בדיudit). הוואיל וכפי שציין הגעתו למסקנה כי לא נפל פגם בהחלטה לפטור מערכת שימוש בנסיבות המקרה שלפניו, איןני רואה להרחיב לגבי נפקות השיהוי.

8. אין חולק כי בעת הגשת כתב האישום היה הנאשם משוחרר ולא עצור ואין חולק כי העבירה שיווחסה לנאים 3 היא מסווג פשע. סעיף 60א' לחוק סדר דין פלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1980 (להלן: **חס"פ**) קובע הлик של ידוע על ידי המאשימה ומתן זכות שימוש לחשוד לפני הגשת כתב אישום (ראו: ע"פ 1053/13 **הייכל ב' מדינת ישראל** (הורסם בנבוי, 23.6.2013) (להלן: עניין **הייכל**)). על פי סעיף 60א'(א) לחוק "רשות התביעה שאליה הועבר חומרחקירה הנוגע לעבירות פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החלטת פרקליט מחוז או ראש ייחידת התביעה, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך". אין חולק כי בעניינו של הנאשם 3 לא התקיים הлик ידוע, והגשת כתב האישום הייתה לאחר שניתן אישור פרקליטת המחוז בהתאם לסייע של סעיף 60א'(א) לחס"פ, אשר מקנה סמכות לא לקים הлик ידוע (ובהיעדר ידוע אין שימוש) אם "קיימה מנעה לכך". טענותיו של הנאשם 3 מכוונות אפוא כלפי החלטתה של פרקליטת המחוז לעשות שימוש בסמכותה ולא לקים שימוש.

9. לפני שادرש לעיזומה של טענת הנאשם 3, צוין כי אין להמעיט מחשיבותו של הлик השימוש לפני הגשת כתב האישום, זאת בשל ההשפעה שעשויה להיות להגשת כתב אישום על מהלך חייו של הנאשם. לא הרי מהלך חייו של אדם לפני הגשת כתב אישום כמהלך חייו לאחר מכן; הסטטוס "נאשם" טומן בחובו ממשמעויות רבות. לצד הצורך בהיערכות להתמודד עם הлик השיפוטי בכל המובנים, הגשת כתב האישום עשויה לפגוע בתדמיתו ובמעמדו החברתי והאישי של האדם. תכליות אלו מצאו ביטוי בדברי ההסביר להצעת החוק (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 26 (זכות השימוש), התשנ"ט-1999, ה'ח 376):

"ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות.
בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגעה קשה
בנאים. מסיבה זו מוצע להעניק זכות השימוש למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישנה
מעמד הציבור".

חשיבות השימוש מצאה ביטוי בפסקה ענפה של בית המשפט העליון, וראו בין היתר: בג"ץ 3495/06 **הרבות לישראל רב יונה מג'ר נ' היועץ המשפטי לממשלה** (30.7.2007); בג"ץ 5699/07 **פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד סב(3) 550 (2008); בג"ץ 4388/08 **שמואל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (11.6.2008); בג"ץ 13/77557**לחיאני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (22.8.2013); ראו גם דפנה ברק-ארצ' **זכות הטיעון - בין צדק פרטודורי ויעילות ספר אור - קובץ מאמרים לכבודו של השופט תאודור אור 817** (אהרן ברק, רון סוקול ועוד) שחם עורכים (2013).

בשים לב לנסיבותו של הנאשם 3; חלקו המועט ייחס בפרשה ביחס ליתר הנאים בכתב האישום, כפי שהדבר עולה מכתב האישום; עיסוקו בעיסוק טעון רישיוני ממוקען; וההשלכה המשמעותית שיש להגשת כתב אישום על תפוקתו המקוצע ומהלך חייו - חישבות השימוש בנוגע לנאים 3 היא ברורה. אך לא זה לבד העניין. פרקליטת המחוז הפעילה סמכות שמענקת לה בדין, ועל כן השאלה היא אם נפל פגם בהפעלת הסמכות? ואם כן - האם הפגיעה ביטול כתב האישום. לעומת זאת, התשובות לשאלות אלה הן בשילול. אפרט.

10. בעקבות פניית הסגנון למאשימה צינה המאשימה במכتب מיום 11.4.2022 את הנימוקים שovementו בבסיס

ההחלטה לא לעורך שימוש. במכתב נאמרו דברים אלו:

"בහינתן כי עניינו של מරשם והראות אשר נאספו כנגדו, מהווים מסכת פלילתית אחת אשר לא היה ניתן לנתק חלקים ממנו, וזאת בשל הצורך להביא תמונה אחת שלמה בפני בית המשפט, ובשים לב לחלקם בעשייה הפלילית, הוחלט על הגשת כתוב אישום כנגדו במסגרת הפרשה הכללת.

בנסיבות אלו, בהתאם להחלטת פרקליטת המחויזי, לא היה מקום להפריד את עניינו של מರשם מעניינים של שאר הנאשמים, וניתן אישור מתאים להגשת כתוב האישום ללא קיום הליך לימוש זכאות הטיעון מטעמו. יוכר בכך, כי במסגרת חוקיותו האחוריות, בחר מරשך לשמור על זכות השתייה בעצת אורך דין דاز".

11. סעיף 60א(א) לחס"פ שמעגן את הליך השימוש וחריגו לא קבוע כי יש צורך ב"מקומות מיוחדים" כדי להימנע ממקומות חובה השימוש. על פי לשון סעיף 60א(א) לחס"פ, מוסמך פרקליט מחויזי להימנע ממקומות חובה ידוע אם קיימת מניעה לכך. החס"פ לא קבוע אלו שיקולים רשיין הפרקליט לשкол. נראה אפוא כי השיקולים שרשיין הפרקליט לשкол הם במנעד רחב. בתפ"ח (מחוזי ת"א) 1049/07 כהן נ' מדינת ישראל (22.7.2007) ציינו הדברים אלה:

"שיעור הדעת שהעניק המחוקק לראשי התביעה, להחליט על אי ידוע בעקבות מניעה שנתקرتה על דרך הידעו, הוא שיקול דעת רחב, המאפשר לכוארו לראשי התביעה להציג במסגרת שיקול הדעת המוקנה להם, גם שיקולים טכניים, בהם, הצורך בהכנה מהירה של כתוב האישום כנגד חשודים גם אם אינם הנמצאים ברגעם. סמכות זו, כולל, הוראת הפטור הסטטוטורית מידע, המועוגנת בסעיף 60א(ז) לחס"פ לגבי חשודים עצורים, יש להבין על רקע הצורך בתוצאות הבדיקה עם מגבלת הזמן שנקבע לה בהגשת כתוב אישום בתנאים כאמור, כמו גם, הצורך לזרע את הליכי החקירה של חדש עצור, שפרק הזמן של 30 הימים הננקובים בסעיף 60א(ד) לעניין תגובה על הودעת ידוע, אינו רלוונטי לגביו".

12. אין מי שיחלוק על כך כי ההחלטה פרקליט המחויז נתונה לביקורת שיפוטית וביקורת זו צריכה להיעשות במסגרת ההליך הפלילי (בג"ץ 9131/05 ניר עם כהן ירకות אגודה שיתופית כללאית בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התעשייה המסחר והתעסוקה (6.2.2006); בג"ץ 8066/18 משich נ' פרקליטות המדינה (22.1.2019)). השאלה היא מה היקף הביקורת של בית המשפט, שכן לא כל פגם מביא לקביעת קיצונית של ביטול ההחלטה הדיון בדנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל (15.12.2021) (להלן: עניין רותם). הביקורת של בית המשפט نوعה במקרים חריגים בהם נמצא פגם משמעותי כדוגמת ההחלטה בלתי מידתית או חריגה באופן קיצוני ממתחם הסבירות.

13. עיין בטענות הצדדים מוליך למסקנה כי בנסיבות המקרה לא נפל כל פגם בהחלטה שלא לקיים הליכי ידוע

ושימוש. כפי שצין בפתח ההחלטה, בעת הגשת כתב האישום, המשיב היה משוחרר. לא הובהר בכתביו הטענות שהוגשו אם נאשם 3 היה משוחרר בתנאים בעת הגשת כתב האישום ובאילו תנאים, וכן לא נטען כי הצורך בהגשת כתב אישום בגין משיקולים הקשורים בפקיעת התנאים, כלומר משיקולים בעניינו של הנאשם. במקרים כגון אלה הכרה הפסיקה בכך שמדובר בשיקול רלוונטי (ראו ת"פ (מחוזי ת"א) 18-07-931 **מדינת ישראל נ' נח** (26.12.2018); ת"פ (מחוזי מרכז) 18-10-70364 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.6.2019); ראו גם סעיף 30 להנחיית פרקליט המדינה).

14. במקורה שלפנינו, וכך שעה מהחלטת פרקליטות המוחז, או עירicht השימוש נבעה מכך שנאשם 3 הוא חלק מפרשה רחבה שבה היו מעורבים מספר חשודים שאינם במעצר והוא צורך להגיש נגד כתב אישום בפרק זמן קצר. סד הזמינים הקצר שעמד בפני המआשימה להגשת כתבי אישום, לא אפשר עירicht הליכי ידוע ושימוש לנאשם 3 ומכאן ההחלטה להגיש את כתב האישום ללא עירicht שימוש. יתרון ובנסיבות אחרות, ניתן היה לשקל דרך חלופית, כגון הגשת כתב אישום נגד החשודים העצורים, עירicht שימוש לנאשם המשוחרר ובמידה ויזחלט על הגשת כתב אישום, יוגש بد בבד עם בקשה לאייחוד הדיון בהתאם לסעיף 90 לחס"פ (כמו למשל הילוך שהיה בת"פ 52826-03-22 **מדינת ישראל נ' אבו שאח**, החלטתי מיום 17.8.2022). עם זאת, על רקע מספר המעורבים בפרשה ומורכבות הפרשה, לא ניתן לומר כי נפל בפגם בהחלטת פרקליטות המוחז לא לעורר שימוש לנאשם 3.

15. מעבר לכך יזכיר גם אם יימצא כי נפל פגם בהחלטת פרקליטות המוחז שלא לעורר שימוש לנאשם 3 (וכאומר אינני קובע זאת), התוצאה לה מייחל הנאשם - ביטול כתב האישום, אינה מחויבת המציאות. בעניין הייכל נאמרו דברים אלו, על רקע הפרת חובת הייעוד:

"החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מינימלית. בהחלטה זו נפל פגם שכן שימוש לא נערך קודם קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מסוומו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנسبות של כל מקרה ו מקרה. מטבע הדברים, החלט דוקטרינת הבטולות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפועל הרשות נעשית תמיד על רקע נسبותיו הפרטניות של המקרה. דוקטרינה זו הוצאה גם בהליך הפלילי[...]."

16. לאחרונה נקבע בעניין רותם כי האכסניה הדוקטרינרית ליבורו טענות הנאשם שנפלו בהחלטת המआשימה להעמיד את הנאשם לדין היא טענת ההגנה מן הצדק, תוך שבית המשפט דוחה את השימוש בדוקטרינה של בקורת מנהלית בהליך הפלילי. אמנם ההחלטה שעומדת על הפרק אינה העמדת חסוד לדין, אלא סמכות מוגבלת יותר - או עירicht שימוש לפי הסיפה של סעיף 60א(א) לחס"פ. אינני מוצא טעם שלא לאמץ את הקביעה העקרונית בעניין רותם, גם לגבי ההחלטה מושא ההליך הנוכחי.

17. כאמור, הטענה של הגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחס"פ. ההחלטה קבעה כי טענה להגנה מן הצדק יש לבחון מבעוד מבחן משולש: בשלב הראשון על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהלים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עצמתם וזאת במונתק משאלת אשמתו או חפותו; בשלב השני, יבחן בית המשפט אם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים ABOVE, ממשום פגיעה חריפה בתחום הצדקה וההגינות, ועליו לעורר אי-זון בין

הערכים השונים הבנויים בנהול ההליך לעומת אלה הנוגדים לכך; בשלב השלישי, יבדוק בית המשפט אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנטגלו באמצעות מתחנים ומידתנים מאשר ביטולו של כתב האישום (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נת(6) 776 (2005) (להלן: עניין **בורוביץ**)). נזכיר עוד כי קבלת טענה הגנה מן הצדק מאפשרת לבית המשפט הדן בעניין פלילי לבטל כתב אישום שהגשו או בירורו עומדים "בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (ראו: ע"פ 11/11 **סלכג'י נ' מדינת ישראל נ' בורוביץ** (12.8.2012)), אולם לצד ביטול כתב האישום ניתן לרפא את הפגם באמצעות אחרים שאינם ביטול האישום. לבסוף נזכיר כי פסיקת בית המשפט חוזרת וקבעה כי דוקטרינה הגנה מן הצדק תושם רק במקרים יוצאי דופן ולא על נקל יבטל בית המשפט כתב האישום עקב טענה של הגנה מן הצדק (ראו: ע"א 2910/94 **ארנסט נ' יפת**, פ"ד נת(2) 221 (1996); עניין **בורוביץ**).

18. כפי שצינו מקודם, המקירה שלפנינו לא חוצה את השלב הראשון של המבחן המשולש, כלומר לעמדתי לא נפל פגם בהחלטה פרקליטת המוחוז. אולם גם אם נאמר כי טענות הנאשם 3 חזו את השלב הראשון - אין לומר כי בקיים ההליך הפלילי יש משום פגעה חריפה בתחוות הצדק והגינות, ומכל מקום - ניתן להתייחס לדברים בבואה בית המשפט לבחון את שאלות חפותו/אשמו של הנאשם 3. אסימם בהערה בה פתחתי - כי לו הייתה מקבל את הטענה כי נפל פגם, הייתה מתחשב בעיתוי הגשת הבקשה, אשר מיצמצם את התוצאות שעשו בית המשפט למת, אך כאמור לא מצאתי פגם בהחלטת פרקליטת המוחוז.

19. קצרו של דבר שאינו דוחה את בקשה הנאשם 3 לבטל את כתב האישום.

המצירות תשלוחת את ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בהעדך
הצדדים.